

Spira Veronika: Nicaragua

(Miniesszék V.)

Nicaraguáról az Irán-kontra-botrány kirobbanása óta, amelynek már vagy huszonöt éve, semmit sem hallottam, semmit sem olvastam. A rendszerváltás mámore, a sosem remélt szabadság, az átmenet a demokráciába lekötötte minden figyelmemet. Persze, a balkáni háború, az európaiak bénázása, Amerika brutális, de hatékony rendteremtése nagyon is foglalkoztatott. Afganisztán, Irak, a putyini Oroszország kiépülése, Törökország vissza-islamizálódása, a kínaiak nyomulása, Afrika véres és brutális válságai, a dél-amerikai balos populizmus, a Közel-Kelet, az arab tavasz, amely szabadság helyett véget nem érő káoszba és brutalitásba torkolt (Líbia, Szíria), és sok más esemény, átalakulás persze nagyon is érdekelt, de Nicaraguának még a nevét sem láttam leírva ez idő alatt.

Most azonban a *New Yorker* egyik márciusi számában rábukkantam egy hosszú riportra a mai Nicaraguáról, és az ország elmúlt harminc évéről. Hát csak hápogtam *commandante Daniel Ortega* viselt dolgairól olvasva. A kiváló Daniel meg se rezzent attól, hogy a világtörténelem nem igazolta vissza választott utópiáját. Kifutott alóla a forradalom, a marxizmus, a Szovjetunió, Kína az államkapitalizmus útját járja, már Kuba sem a régi, és *Chavez* is halott.

Ő azonban rendületlenül kitartott. Vesztett, majd újra győzött. És lassan mindenki kiegyezett vele: a kontrák, a *Somoza* idején kivételezett helyzetű, majd a forradalom jegyében ellenségnek tekintett helyi tőkésék és persze a katolikus egyház is. Minden hatalmat ő tart ma a kezében, mindenről ő dönt. A parlament úgy szavaz, ahogy ő megrendeli. Akár egyik hétről a másikra átírja a törvényeket, az alkotmányt. Mindeközben jól megszede magát családja három generációjával egyetemben. Ami pedig az ideológiát illeti, a forradalom, bár már nyomokban sem létezik, továbbra is a dolgozó népet szolgálja, az antiimperializmus, az USA elleni gyűlölet jegyében. A haza és a katolicizmus mindezekkel pompás egyveleget alkot a lakosság pacifikálására. A nép nyomorog, nagy a munkanélküliség, de valami morzsa mindig jut, hogy érezzék, a *commandante* értük és a forradalomért él és dolgozik.

A nagy sztori, amiért a figyelem Nicaraguára irányult az, hogy *Ortega* eladta az országot a kínaiaknak egy csatornaépítési koncesszió jegyében. Ott ásnak, sajátítanak ki földet, ahol csak akarnak. Ha elkészülne valaha is, ötven évig a kínaiaké a használat jog és minden bevétel. A kínaiak ugyanis Dél-Amerika minden nyersanyagát, vasat, olajat, gázt óriás-hajókon szállítanak haza, és nem szívesen kerülnek meg a Horn-fokot. Így Nicaraguát nézték ki maguknak csatornaépítés céljából. A *commandantének* ez nagy üzlet. Nicaraguának ötven évig biztosan nem lesz az. A kleptokrácia azonban jól megszedeheti magát. Ami itt Paks, ott csatorna.

Hajaj, mindenre gondoltam, csak arra nem, hogy Nicaragua, Azerbadzsán vár ránk. Pedig gyanakodhattunk volna. Ironikusan hajtogattuk *Khomeini* hatalomra jutása után, hogy az irániak vissza fogják még sírni a zsarnok sáhot. Hiszen tudtuk, ha megszabadulsz egy diktatúrától, csak még rosszabb jöhet. Rém okosak voltunk az irániak rovására.